

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permiseunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului

Secția a treia

CAUZA IEREMEIOV ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI (nr. 1)

(Cererea nr. 75300/01)

Hotărâre

Strasbourg

24 noiembrie 2009

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 din Convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă.

În cauza Ieremeiov împotriva României (nr. 1),

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră compusă din: Josep Casadevall, *președinte*, Elisabet Fura, Corneliu Bîrsan, Boštjan M. Zupančič, Egbert Myjer, Luis López Guerra, Ann Power, *judecători*, și Stanley Naismith, *grefier adjunct de secție*,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la 3 noiembrie 2009,
pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 75300/01 îndreptată împotriva României, prin care un resortisant al acestui stat, domnul Laurian Ieremeiov („reclamantul”), a sesizat Curtea la 19 octombrie 2001, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („convenția”).

2. Reclamantul a fost reprezentat de domnul Dan Mihai, avocat în București, în numele Asociației pentru Apărarea Drepturilor Omului din România – Comitetul Helsinki (APADOR). Guvernul român („Guvernul”) a fost reprezentat de agentul guvernamental, domnul Răzvan-Horațiu Radu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. Reclamantul a pretins, în special, că acțiunea penală introdusă împotriva sa pentru calomnie a fost inechitabilă și că impunerea unei amenzi și obligația de a plăti pentru prejudiciu moral i-au încălcat dreptul la libertatea de exprimare.

4. La 16 martie 2007, președintele Secției a treia a hotărât să comunice această cerere Guvernului. În conformitate cu dispozițiile art. 29 § 3 din Convenție, acesta a hotărât, de asemenea, că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

5. Reclamantul s-a născut în 1967 și locuiește în Timișoara.

6. La momentul respectiv, acesta era ziarist la ziarul *Ziua de Vest* în Timișoara.

7. La 16 iunie 2000, reclamantul a participat la o întâlnire oficială între prefect și reprezentanții medicilor rezidenți din spitalele județului care erau în grevă. Doamna C.M.O., unul dintre reprezentanții medicilor rezidenți, a declarat:

„Deoarece am refuzat să mă prostituez cu doctorul [P.], profesorul [D] m-a dat afară din Centrul de Cardiologie.”

8. La 19 iunie 2000, ziarul *Ziua de Vest* a publicat un articol al reclamantului. Părțile relevante se citesc după cum urmează:

„Scandal în lumea medicală în Timișoara

Dr. [P.] acuzat de hărțuire sexuală

Președintele Asociației Medicilor Rezidenți din județul Timiș, Dr [D.D.], spune că «Dr [P.] se poartă într-un anumit mod pe care toți îl cunoaștem»

Un medic rezident din Timișoara, al cărui nume nu îl vom face public încă, a declarat vineri, în fața prefectului [L.B.], că directorul Direcției de Sănătate Publică Timiș, Dr. [P.], a încercat un șantaj cu caracter sexual la adresa ei. «Deoarece am refuzat să mă prostituez cu doctorul [P.], profesorul [D] m-a dat afară din Centrul de Cardiologie», a declarat medicul rezident. Președintele Asociației Medicilor Rezidenți din Timișoara, Dr. [D.D.], a declarat că nu a știut despre acest caz de hărțuire sexuală, de care nu a aflat până la întâlnirea cu prefectul. «Dr [P.] se poartă într-un anumit mod pe care toți îl cunoaștem» a spus Dr. [D.D.] ...

Cu toate că am încercat să aflăm comentariile sale privind acuzațiile aduse împotriva sa, Dr. [P.] nu a putut fi contactat.”

În articol s-a publicat o fotografie a lui P.

9. La 21 iunie 2000, P. a depus o plângere penală împotriva reclamantului pentru calomnie la Judecătoria Timișoara. Plângerea acestuia se referea, de asemenea, la compania care publica ziarul.

10. Judecătoria a audiat-o pe C.M.O., care a admis că a făcut afirmația reprodusă de către reclamant, dar a negat că și-ar fi dat permisiunea pentru publicarea acesteia. Prefectul a confirmat, de asemenea, că un medic rezident l-a acuzat pe P. de agresiune sexuală în timpul întâlnirii.

11. Reclamantul a fost audiat de instanță cu două ocazii. A pledat nevinovat și s-a bazat în apărarea sa pe dreptul la libertatea de exprimare și pe dreptul de a oferi informații despre persoanele publice.

12. Judecătoria s-a pronunțat la 20 martie 2001. Aceasta a achitat reclamantul pe motiv că acesta nu a intenționat să îl denigreze pe P. A considerat că expresia „hărțuire sexuală” nu a afectat demnitatea lui P., deoarece era o alegere stilistică a reclamantului.

13. Ambele părți au declarat apel în fața Tribunalului Timișoara.

La 18 mai 2001 s-au adresat instanței avocații părților, care au apărut oral motivele apelurilor lor respective. Avocatul lui P. a cerut condamnarea reclamantului. Avocatul reclamantului și reprezentantul societății au cerut ca P. să fie obligat la plata taxei judiciare de timbru. Instanța i-a dat ultimul cuvânt inculpatului. Acesta s-a adresat instanței solicitând respingerea apelului lui P.

14. Hotărârea definitivă a fost adoptată în aceeași zi. Tribunalul a casat hotărârea din 20 martie 2001, a reexaminat probele și a constatat următoarele:

„[jurnalistul] nu s-a limitat doar să ofere informații despre criticile [exprimate împotriva lui P.], ci a adăugat propria sa apreciere, care a depășit declarațiile făcute de [C.M.O.].

...

Prin titlul și conținutul său, articolul conține declarații și afirmații neadevărate și aprecieri personale din partea [reclamantului] care, dacă ar fi adevărate, ar face ca partea vătămată să fie pasibilă de sancțiune penală sau ar expune-o oprobiului public.

Prin publicarea fotografiei părții vătămate și prin prezentarea informației conform căreia un scandal a fost cauzat în lumea medicală din Timișoara de comportamentul lui [P.]... [reclamantul] a acționat cu intenția de a denigra partea vătămată, deoarece articolul era în mod evident calomnios.

Cuvintele «șantaj cu caracter sexual și hărțuire sexuală» nu pot fi considerate ca având valoare stilistică și literară atunci când miza o reprezintă imaginea, demnitatea și onoarea unei persoane.”

15. Tribunalul a observat că un anumit grad de agresivitate există în jurnalism în mod obișnuit. Prin urmare, a considerat că, în circumstanțele cauzei, deși faptele întruneau criteriile legale pentru a constitui infracțiunea de calomnie, faptele săvârșite și consecințele acestora nu erau destul de grave pentru a intra sub incidența dreptului penal. În consecință, instanța l-a achitat pe reclamant și l-a obligat la plata unei amenzi administrative în valoare de 500 000 ROL.

De asemenea, instanța a hotărât că erau întrunite condițiile pentru răspunderea civilă a reclamantului, precum și pentru cea a societății editoare, în ceea ce privește prejudiciul cauzat părții vătămate. În consecință, aceasta a obligat reclamantul și societatea la plata sumei de 5 000 000 ROL către P. cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral și 2 000 000 ROL pentru cheltuielile de judecată. În cele din urmă, instanța i-a obligat la plata sumei de 50 000 ROL către stat pentru taxele judiciare de timbru.

16. La 3 octombrie 2001, reclamantul a plătit amenda administrativă.

II. DREPTUL INTERN RELEVANT

17. Dispozițiile relevante din Codul civil și din Codul penal privind insulta și calomnia, precum și răspunderea care atrage o sancțiune cu caracter administrativ, în vigoare la momentul respectiv, sunt descrise în hotărârea *Barb împotriva României*, nr. 5945/03, pct. 19-20, 7 octombrie 2008.

18. Codul penal a fost modificat în mod repetat, iar în 2006 articolele privind insulta și calomnia au fost abrogate (pentru detalii, a se vedea *Cuc Pascu împotriva României*, nr. 36157/02, pct. 12-14, 16 septembrie 2008).

19. Cu toate acestea, în decizia nr. 62 din 18 ianuarie 2007, Curtea Constituțională a declarat neconstituțională eliminarea din Codul penal a articolelor privind insulta și calomnia.

20. Legea nr. 356/2006 a modificat Codul penal și a dispus obligația instanței de apel de a proceda la ascultarea inculpatului, atunci când instanța de fond nu a pronunțat împotriva inculpatului o hotărâre de condamnare. În prezent, când instanța de recurs casează hotărârea și reține cauza spre rejudecare, se pronunță prin decizie și asupra probelor ce urmează a fi administrate, fixând termen pentru rejudecare. La termenul fixat pentru rejudecare, instanța este obligată să procedeze la ascultarea inculpatului prezent, atunci când acesta nu a fost ascultat la instanțele de fond și apel, precum și atunci când aceste instanțe nu au pronunțat împotriva inculpatului o hotărâre de condamnare (art. 385¹⁴ alin. (1¹) și art. 385¹⁶, astfel cum au fost modificate).

ÎN DREPT

I. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ART. 6 § 1 DIN CONVENȚIE

21. Reclamantul s-a plâns că tribunalul nu a asigurat un proces echitabil, deoarece a reexaminat cauza și i-a înrăutățit situația fără să îl asculte sau să îi permită să aducă probe în apărarea sa. Acesta a făcut referire la art. 6 § 1 din Convenție, care prevede:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil [...] a cauzei sale, de către o instanță [...], care va hotărî [...] asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa.”

A. Cu privire la admisibilitate

22. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 din Convenție. De asemenea, Curtea constată că acesta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar să fie declarat admisibil.

B. Cu privire la fond

1. Argumentele părților

23. Guvernul a susținut că reclamantul a fost audiat în primă instanță și a avut posibilitatea de a prezenta probe în apărarea sa. Instanța de apel nu a fost sesizată pentru a stabili faptele cauzei, ci mai degrabă pentru a reevalua probele. Astfel, nu a fost necesar ca instanța să asculte reclamantul pentru a stabili dacă a avut intenția de a-l denigra pe P. În orice caz, acesta și-a exercitat dreptul de a adresa instanței ultimul cuvânt al inculpatului. În cele din urmă, Guvernul a subliniat că nu s-a pronunțat împotriva reclamantului o hotărâre de condamnare, iar amenda administrativă impusă acestuia nu putea fi descrisă ca o condamnare penală.

24. Reclamantul a pretins că hotărârea tribunalului echivala aproape cu o convingere, deoarece aceasta constata că a săvârșit o infracțiune, cu gradul de vinovăție prevăzut de legea penală. Singura diferență față de o condamnare penală tipică era că, potrivit instanței, faptele săvârșite nu au avut nivelul de gravitate cerut pentru impunerea unei sancțiuni penale.

Acesta a susținut că, întrucât tribunalul a pronunțat hotărârea în aceeași zi în care a avut loc ședința cu privire la admisibilitatea apelului, nu s-a asigurat o rejudecare corespunzătoare pe fond. Reclamantul nu a fost informat cu privire la casarea hotărârii pronunțate de judecătoreie și, prin urmare, nu i s-a permis să pregătească și să își prezinte apărarea în fața tribunalului.

25. În cele din urmă, reclamantul s-a plâns că soluția procesului penal împotriva sa nu a fost previzibilă, deoarece două instanțe diferite au ajuns la concluzii contradictorii pe baza acelorași probe.

2. Motivarea Curții

26. Pentru a stabili dacă o sancțiune penală a fost pronunțată împotriva unei persoane în sensul strict al Convenției, Curtea aplică așa-numitul „criteriu Engel”, reafirmat cel mai recent în *Jussila împotriva Finlandei* [(GC), nr. 73053/01, pct. 30-31, CEDO 2006-XIV] și *Sergey Zolotukhin împotriva Rusiei* [(GC), nr. 14939/03, pct. 53, 10 februarie 2009]. Curtea reiterează, în special, că lipsa de gravitate a sancțiunii impuse nu poate scuti o infracțiune de caracterul său inerent penal.

27. Aplicând aceste principii faptelor din prezenta cauză, Curtea constată, în urma soluționării, că hotărârea pronunțată de tribunal, prin care reclamantul era obligat la plata unei amenzi administrative, este echivalentă cu o „condamnare penală” în sensul strict al Convenției. În special, Curtea observă că infracțiunea săvârșită de reclamant a intrat sub incidența legii penale române. În ceea ce privește natura infracțiunii, Curtea observă că dispozițiile relevante din Codul penal erau îndreptate mai degrabă către toți cetățenii decât către un grup având un statut special și că infracțiunea respectivă îl făcea pe cel care o săvârșea să fie pasibil de sancțiuni destinate să pedepsească și să descurajeze [a se vedea *Ezeh și Connors împotriva Regatului Unit* (GC), nr. 39665/98 și 40086/98, pct. 104, CEDO 2003-X; *Öztürk împotriva Germaniei*, 21 februarie 1984, pct. 52, seria A nr. 73; *Anghel*

împotriva României, nr. 28183/03, pct. 51, 4 octombrie 2007; și *Zolotukhin*, citată anterior, pct. 55].

28. În circumstanțe similare celor din prezenta cauză, Curtea a stabilit că, atunci când o instanță de apel este sesizată să se pronunțe cu privire la o cauză în fapt și în drept și să facă o evaluare completă a chestiunii vinovăției sau inocenței reclamantului, aceasta nu poate, în vederea unui proces echitabil, să stabilească în mod corespunzător aspectele respective fără o evaluare directă a probelor aduse în persoană de către inculpat (a se vedea *Constantinescu împotriva României*, nr. 28871/95, pct. 55, CEDO 2000-VIII).

29. În speță, tribunalul a reexaminat faptele cauzei. În cursul reexaminării, acesta nu a primit probe din partea reclamantului și nici nu i-a permis să își pregătească sau să își prezinte apărarea. Faptul că a adresat instanței ultimul cuvânt al inculpatului nu poate echivala cu dreptul său de a fi ascultat de instanță în timpul procesului (a se vedea *Constantinescu*, citată anterior, pct. 58).

30. În plus, instanța a audiat părțile doar cu privire la admisibilitatea apelurilor și nu l-a informat pe reclamant cu privire la intenția sa de a casa hotărârea judecătorească și de a reexamina fondul acuzației. Curtea consideră că, în vederea unui proces echitabil, o instanță nu poate să caseze o hotărâre precedentă și să reevalueze probele fără să informeze în mod corespunzător părțile interesate și să le acorde posibilitatea de a-și prezenta argumentele.

31. Lipsa audierii inculpatului în persoană este și mai dificil de împăcat cu cerințele unui proces echitabil în circumstanțele specifice ale prezentei cauze, din moment ce instanța a făcut o evaluare a elementului subiectiv al pretinsei infracțiuni, și anume, intenția reclamantului de a denigra.

Din aceste motive, Curtea consideră că tribunalul nu a acordat reclamantului posibilitatea de a-și prezenta apărarea.

32. Curtea recunoaște modificările survenite în legislația internă care par să aducă procedura penală mai aproape de cerințele Convenției cu privire la acest aspect (a se vedea supra, pct. 20). Cu toate acestea, modificările respective au avut loc în 2006 și, astfel, nu sunt relevante pentru prezenta cauză.

33. Considerațiile precedente sunt suficiente pentru a permite Curții să concluzioneze că, prin casarea hotărârii judecătorești și reexaminarea fondului acuzației împotriva reclamantului, fără să evalueze probele aduse de acesta și fără să îi permită acestuia să își prezinte apărarea, tribunalul nu a respectat cerințele unui proces echitabil.

Prin urmare, a fost încălcat art. 6 § 1 din Convenție.

II. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ART. 10 DIN CONVENȚIE

34. Reclamantul s-a plâns că, prin constatarea conform căreia a săvârșit infracțiunea de calomnie și prin obligarea la plata unei amenzi administrative și de daune morale, tribunalul i-a încălcat dreptul la libertatea de exprimare. Acesta a făcut referire la art. 10 din Convenție, care prevede:

„1. Orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare. Acest drept cuprinde libertatea de opinie și libertatea de a primi sau de a comunica informații ori idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere. Prezentul articol nu împiedică statele să supună societățile de radiodifuziune, de cinematografie sau de televiziune unui regim de autorizare.

2. Exercițarea acestor libertăți, ce comportă îndatoriri și responsabilități, poate fi supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege, care constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății sau a moralei, protecția reputației sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea de informații confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești.”

A. Cu privire la admisibilitate

35. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 din Convenție. De asemenea, Curtea constată că acesta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar să fie declarat admisibil.

B. Cu privire la fond

1. Argumentele părților

36. Guvernul a susținut că ingerința în dreptul reclamantului la libertatea de exprimare era prevăzută de lege și urmarea un scop legitim, fiind proporțională cu acesta. În special, Guvernul a subliniat că nu s-a pronunțat o hotărâre de condamnare împotriva reclamantului și că nu exista nicio dovadă de plată a daunelor sau a taxelor de timbru la care fusese obligat [a se vedea *Stângu împotriva României* (dec.), nr. 57551/00, 9 noiembrie 2004, și *Stângu și Scutelnicu împotriva României*, nr. 53899/00, 31 ianuarie 2006]. În plus, sumele impuse de instanță au fost moderate.

37. Reclamantul a susținut că a fost sancționat pentru că a citat în articolul său o declarație făcută în public de către o altă persoană și care se referea la o problemă de interes public.

2. Motivarea Curții

38. Curtea se referă la principiile generale consacrate de jurisprudența sa privind libertatea de exprimare, în special la protecția acordată jurnaliștilor care se ocupă de probleme de interes public și la cea acordată reputației funcționarilor publici [a se vedea printre cele mai recente hotărâri, *Busuioc împotriva Moldovei*, nr. 61513/00, pct. 56-62, 21 decembrie 2004; *Stângu și Scutelnicu*, citată anterior, pct. 40-42 și 52-53; și *July și Sarl Libération împotriva Franței*, nr. 20893/03, pct. 60-64, CEDO 2008-... (extrase)].

39. Părțile nu contestă că, în speță, hotărârea tribunalului din 18 mai 2001 a constituit o ingerință în dreptul reclamantului la libertatea de exprimare. Ingerința era „prevăzută de lege” (art. 206 C. pen. și art. 998-999 C. civ.) și urmarea un scop legitim, și anume protecția drepturilor și a reputației persoanelor. Rămâne de stabilit dacă ingerința era „necesară într-o societate democratică”.

40. Curtea observă că instanța internă a obligat reclamantul la plata unei amenzi administrative pentru denigrarea lui P. și a dispus ca acesta să plătească despăgubiri pentru prejudiciul moral.

41. La momentul respectiv, P. era directorul Direcției de Sănătate Publică Timiș și, prin urmare, o persoană publică. În articolul incriminat, reclamantul a relatat comportamentul pretins indecent al lui P. față de un medic rezident, pe baza acuzațiilor aduse într-o întâlnire oficială în contextul unui conflict între medicii rezidenți și conducere, din care făcea parte P. Informația era în legătură cu viața publică a lui P. și poate fi considerată drept o problemă de interes public, având în vedere, în special, influența pe care P. pare să o fi exercitat asupra funcției medicului rezident.

Prin urmare, Curtea consideră că, ținând seama de contextul și de gravitatea afirmațiilor privind comportamentul lui P., articolul a contribuit la o dezbatere de interes public.

42. Instanțele interne au adus critici reclamantului pentru publicarea fotografiei lui P. și pentru utilizarea expresiilor „scandal în lumea medicală” și „santaj cu caracter sexual și hărțuire sexuală”.

Fără a se nega sensul provocator al acestor expresii, Curtea reiterează că libertatea jurnalistică include, de asemenea, posibilul recurs la o doză de exagerare sau chiar de provocare [a se vedea *Dalban împotriva României* (GC), nr. 28114/95, pct. 49, CEDO

1999-VI]. În privința lui P., faptele cauzei arată că acesta a refuzat să se adreseze reclamantului. De asemenea, Curtea consideră că publicarea fotografiei unei persoane publice, în contextul unui articol în care se relatează viața sa publică, nu poate fi considerată ca depășind limitele stabilite de Convenție și de jurisprudența privind libertatea presei.

43. De asemenea, Curtea constată că C.M.O. a admis în fața judecătorei că a făcut acuzațiile împotriva părții vătămate care au fost reproduse în articolul incriminat. Prin urmare, indiferent dacă declarațiile reclamantului sunt interpretate ca declarații de fapt sau judecări de valoare, exista un temei factual suficient pentru justificarea acestora [a se vedea *Pedersen și Baadsgaard împotriva Danemarcei* (GC), nr. 49017/99, pct. 76, CEDO 2004-XI].

44. În afară de aceasta, Curtea nu poate fi de acord cu constatarea tribunalului conform căreia reclamantul a acționat cu rea-credință, în măsura în care procedura penală nu a respectat cerințele unui proces echitabil (a se vedea supra pct. 32; *Folea împotriva României*, nr. 34434/02, pct. 42, 14 octombrie 2008; și, *mutatis mutandis*, *Steel și Morris împotriva Regatului Unit*, nr. 68416/01, pct. 95, CEDO 2005-II).

Conform propriei evaluări în lumina acestor constatări, Curtea consideră că nimic din dosar nu indică faptul că reclamantul a acționat cu rea-credință, cu intenția de a-l denigra pe P. (a se vedea, *per a contrario*, *Stăngu și Scutelnicu*, citată anterior, pct. 51).

45. Prin urmare, Curtea concluzionează că ingerința în dreptul reclamantului la libertatea de exprimare nu a fost proporțională cu scopul legitim urmărit și că autoritățile nu au oferit motive relevante și suficiente pentru justificarea acesteia.

Din aceleași motive, deși sumele impuse reclamantului de către instanțele interne cu titlu de amendă, daune și cheltuieli de judecată au fost moderate, acest fapt nu poate schimba concluzia de mai sus.

46. Rezultă că ingerința în drepturile reclamantului nu era „necesară într-o societate democratică”. Prin urmare, a fost încălcat art. 10 din Convenție.

III. CU PRIVIRE LA CELELALTE PRETINSE ÎNCĂLCĂRI ALE CONVENȚIEI

47. În cele din urmă, în temeiul art. 13 din Convenție, reclamantul s-a plâns că legislația internă nu prevedea căi de atac eficiente pentru preținsele încălcări ale art. 6 § 1 și art. 10 din Convenție.

48. Cu toate acestea, având în vedere toate elementele de care dispune și în măsura în care este competentă să se pronunțe cu privire la aspectele invocate, Curtea consideră că acestea nu indică nicio aparentă încălcare a drepturilor și a libertăților stabilite în Convenție sau în protocoalele la aceasta.

Rezultă că acest capăt de cerere este în mod vădit nefondat și trebuie respins în conformitate cu art. 35 § 3 și 4 din Convenție.

IV. CU PRIVIRE LA APLICAREA ART. 41 DIN CONVENȚIE

49. Art. 41 din Convenție prevede:

„În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

50. Reclamantul a solicitat 25 000 EUR pentru prejudiciul moral cauzat de sancțiunea pretins nedreaptă care i-a fost impusă în urma unui proces inechitabil.

51. Guvernul consideră că o eventuală constatare a încălcării ar putea constitui, în sine, o reparație suficientă a prejudiciului moral pretins de reclamant. În orice caz, acesta a susținut că suma pretinsă era excesivă.

52. Curtea acordă reclamantului 3 000 EUR pentru prejudiciul moral.

B. Cheltuieli de judecată

53. De asemenea, reclamantul a solicitat 4 665 EUR pentru cheltuielile de judecată efectuate în fața Curții, din care 50 EUR pentru corespondență și 4 615 EUR pentru onorariul avocatului. O descriere detaliată a onorariului avocatului este atașată la observațiile sale, iar reclamantul a solicitat ca suma să fie plătită direct reprezentantului său.

54. Guvernul a considerat că reclamantul nu a justificat cheltuielile pentru corespondență și că onorariul pretins de reprezentant era excesiv.

55. În conformitate cu jurisprudența Curții, un reclamant are dreptul la rambursarea cheltuielilor de judecată numai în măsura în care se stabilește caracterul real, necesar și rezonabil al acestora. În speță, având în vedere informațiile pe care le deține și criteriile de mai sus, precum și complexitatea cauzei, Curtea consideră rezonabil să acorde suma de 3 000 EUR pentru cheltuielile de judecată efectuate în procedura din fața Curții.

C. Dobânzi moratorii

56. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

***PENTRU ACESTE MOTIVE,
În unanimitate,
CURTEA,***

1. Declară cererea admisibilă în ceea ce privește capetele de cerere întemeiate pe art. 6 § 1 și pe art. 10 din Convenție și inadmisibilă pentru celelalte capete de cerere;

2. Hotărăște că a fost încălcat art. 6 § 1 din Convenție;

3. Hotărăște că a fost încălcat art. 10 din Convenție;

4. Hotărăște:

(a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de trei luni de la data rămânării definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din Convenție, suma de 3 000 EUR (trei mii euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul moral;

(b) că statul pârât trebuie să plătească direct reprezentantului reclamantului, în același termen de trei luni, 3 000 EUR (trei mii euro) pentru cheltuielile de judecată;

(c) că sumele de mai sus trebuie convertite în moneda națională a statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății;

(d) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, aceste sume trebuie majorate cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;

5. Respinge cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba engleză, apoi comunicată în scris, la 24 noiembrie 2009, în temeiul art. 77 § 2 și 3 din regulament.

Stanley Naismith
Grefier adjunct

Josep Casadevall
Președinte